

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa ƙo kóždu ƙobotu w Smolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedpłatu 40 np. dostać.

21. njeđzela po ƙwjatej Trojizny.

Matth. 12, 46—50.

Tudy ƙlěschimny ƙłowa se rta našeho Sbožnika, kotrež hewał wot njeho smuczeni njejsmny. Se wón ƙo pschezo tak njeľubosnje sadžeržował pschecziwo tej, kotraž je jeho pod wutrobu nožyła, pschecziwo tym, s kotrymž je w młodych lětach spěwał a skałak? Sdnyž ras swjast pschegladamy, w kotrymž Jesuś se ƙwojej ƙwójbny stejesche, potom móžemy w nim tsi džěle sczinicz. Schtož ƙo do jeho sjawneho wustupowanja nam wo nim powjeda, je drje mało, ale nam pokasuje, so běsche ƙwojimaj starschimaj, abo, dokeľž ƙo sda, jako by Josef hižom sahe wumrjet, ƙwojej maczeri Marii dobry ƙyn. „Wón běsche ƙwojimaj starschimaj poddany“. Bórsny po jeho sjawnym wustupjenju je ƙo dyrbjal tutón swjast smuczicz. Hacz bě hižom pschecziwo woli ƙwojeje maczerje a ƙwojich bratrow wustupit, njewěmy. Telko pať je wěste, so jeho ƙwójba jeho sjawne skutkowanje bórsny jara njerad widžesche, so nječasche nihto s njeje tehdy do jeho wyschsheho powołanja wěricž, so macž a bratija spytachu, jeho wot brjohow Genezarethskeho jěsora do Nazaretha domwacž, haj so ƙo bojachu, so wo rosom pschińdže. Posdžischo potom bu tutón swjast sažo wutrobnischi, mernischi. Njewěste je, hacž jeho macž s nim pucžowasche; wěste pať je, so wona mjes tamnymi Galilejskimi žónskimi běsche, kiž s nim do Jerusalema na jeho posledni jutrowny ƙwjedžeń czechnichu, so pjatk pod ƙichizom stejesche a jutrownicžtu s druhimi žonami s jeho rowej

ƙhwatasche. A posdžischo tule Mariju ƙrjedž přenjeje ƙschesczansteje woƙady sažo namakamy; wona bě ƙo pschegwědczila wo bójskim powołanju ƙwojeho ƙyna. A niz jenož ju, ale tež jeneho a ƙnano tež drugeho Jesuśowych bratrow, Jakuba a Judascha. Haj, tutón Jakub bu posdžischo ƙłowa Jerusalemskeje ƙschesczianskeje woƙady.

Sdnyž nětko na praščenje, czechodla bu tónle swjast mjes Jesuśom a jeho ƙwójbu na czař smucženy? wotmolwjenje pytamy, dha nam našch tekst, prawje wuložowany, najlěpsche wotmolwjenje dawa. Prawje wuložowany, praju. Bichetož na přeni wofomit ƙo runje tak sda, jako chyzł Jesuś tych ƙwojich saprěcz, jako by we wěstej duchownej hordosczzi ƙwjate swjastki ƙwojeje ƙwójby roswjasal. Tak je podjanika zarkej jeho cžinjenje srosymila a je, dokeľž to Jesuś běsche, kiž ƙo po sdačzu tak sadžerži, po nim cžinila a tajke saprěcze wschěch ƙwójbnych swjastow hišcže sa wyřoki ƙschesczanski pocžinť dzeržala. Hišcže dženbnischi džěń wbohe wopory tuteho wopacžneho srosymjenja w mnichach a mniškach namakasch. Ale s tajkim wuložowanjom jeho ƙłowom ƙo Jesuśej njeprawda stawa. Schto dha jeho bratija a jeho macž chyzchu? Jeho domoj pschinjesč. Běchu na njeho hněwni? To niz, ale mējachu wjele bóle bojoscž wo jeho ducha a wo strachi, kiž jemu hrozachu. A czechodla Jesuś nicžo wo tych ƙwojich wjedžecž nječasche? Mějesche tajku symnu wutrobu, bydlešche wopacžna ƙwjatosč w nim? To niz. Jato to prajesche, běsche we wutrobje jara sruđženy. Ale wón dyrbjesche, wón nješmėdžische hinať. Njemóžesche tych ƙwojich pořkuchacz a

pschidac, so s nim czinja, sctoz jich tschepotaza lubosc, sa nufne dzerzesche. To jemu jeho bójste powołanje a jeho śwedomnje sakasaschtej. „Zadny, kotryž swojej ruzy k pluhej pschitozi a wohlada so nasady, nijeje derje pschihotowany te kralestwu Božemu.“ Wón bėsche so rošbudzil a skutkowanje sapoczal. Tu stejesche a hinaf niemózesche. Semu wo wysofu a swjatu wěz dżesche, a pornjo tutej wězny dyrbjachu jemu wošoby, a bėchu to tež macz a bratsja, wróczo stupicz. Na něscto czaša dyrbjesche so tež swojej swójbje wotrjez a sa tajke wotrjeknjenje swój trošcht pytacz w towarštwje tych, kotřiz s nim sa jenyj a tym samšnym kónzom bėzachu a wolu swojeho Wótza w njebjesbach czinjachu. Nětko bėsche zyle swojej wěrje žiwj a dyrbjesche tehodla lubosc k swojej swójbje do wutroby samknyč, so njeby jemu pschi dopjelnenju Božeje wole sadžewała. Pošdžischo so czi swoji jeho wěrje pschuwuczichu a dachu jemu pokoj; hišcže pošdžischo buch wot nijeje wabjeni a wěrjazny, a wutroby so sašo namakachu. To njeby ženje móžno bylo, by-li Jesuś nětf so jim podwolil a šobu domoj schoł. Potom by domach pschewywał pscheczimo swojemu śwedomnju, hnėwanje we wutrobje, a wonfch bychu jeho lėdom sapoczany skutk sašo saniczili.

Tak wosta Jesuś twjerdy. Swonkowanje wón drje swjast roštorhny, ale wutroba jeho pschi tym bolesche. Tola Bohu budz dzał, so twjerdy wosta! Tak je nam pucz pokazal sa wschitkón czaš.

Moji lubi, nješmėny mjenujzny myšlicz, so žiwjenje tež naš druhdy na runy rospucz nještaja, kaž tudy Jesuśa. Gusto drje so praji, so so tajke něscto jenož pola wulkich a wot Boha wobhnadžennyh człowjekow stawa — doponni so na nascheho Luthera, abo na nascheho Bismarka, kiž njebudza wot tych swojich srošymjeni; ale to je jenož porėdko. Tola ja dženska ras wot tajkich wošebityh człowjekow wothladam a praju: tajke něscto so kóždy dženi stawa, tež mjes nami a je hižom kóždeho wot naš trjechilo.

Abó prajcže, njebėsche hišcže ženje drugeho mėnjenja na pschiklad wo swój semski pschichod abo wo domjaze wobstejnoscže abo wo naležnoscže swojeje wošady s ludžimi, kotrymž jara blisko stejesche, kotřiz waš jara lubowachu a weso na swoje waschnje, tež jara derje s wami mėnjachu? Wy chyzšcže šnano w žiwjenju druge powołanje sapšchimnyč hacž nan abo macz to chyzšchtaj a waschnje w swójbje bėsche. Abó wy czujesche so psches swoje śwedomnje hnuczi, wěz sastupowacz, pscheczimo kotrejž waschi lubi jara bėchu. Abó wy bėsche něscto šlubili, sctoz wam, kaž woni doprėdka widžachu, wjele hnėwanja a stracha pschinješe.

We wschėch tutych padach wascha swójba so jara prózowasche, waš wot pucz, na kotrymž bėsche, sašo wotwjescz. Woni prošchachu, plafachu, haj nam hrozachu. Šlejcz, tehdy stejesche na rospucz: na jenyj bofu śwedomnje stejesche a k wam frucze rėczesche, na druhim bofu lubosc k swójbje, kiž waš wabjesche. Wam bėsche, jako dyrbjeli na swojim pucz dale hicž, jako by Wóh tón Anjes to šam wot waš žadał, ale na druhim bofu mėsescže psches to tež telko hnėwanja, dyrbjesche so, hdyž tež šnano jenož na krotki czaš s tymi wurėczowacz, s kotrymž dyrbjesche hišcže k temu wschitke dny pod jenej tsėchu byndlicz, kotřiz mőzachu wam s telko wužitkom bycz, ale tež wam telko šchodžicz.

Sctoz scže drje w tajkim padze czinili? Na waschim mėsce tu jara wjele człowjekow sašo wróczo dže, ruzy

wot pluha wotczahnu, šwoju wěz wopušcža, haj drje so šamnyh saprėja a se šwojimi sašo dom džeja. To czini jich lubosc, ale lubosc, kotraž je smėšchana se šlabosczu a lėnjosczu. Sa snaju tajkich, kotřiz we waznym wokomifu wróczo stupichu a tehodla ženje to njebuchu, sctoz dyrbjeli a mohli psched Bohom a człowjekami bycz. Šak so jim pak džesche? Czi jeho tola žaneje praweje kėžbnoscže psched nimi niemėjachu, jim pschezo mjenje wole wostajachu a s jich luboscže bu na kónzu czwilowanje. Tak wostachu jenož položcni człowjekoj, wobczėženi wot swojeho śwedomnja, rošcacz we wutrobje, so bėchu so wot swojich dali domoj wjescz.

Tehodla, moji lubi, tudy rėka: njebudz šlabny, nje-wotštur, tež niz s luboscže, ale wostań twjerdy, tež hdyž dyrbiš stare swjaski pschetorhnyč, a pošluchaj jenicžny swojemu śwedomnju, swojej wěrje, swojej hwėšdže! W tutym padze nješmėny Jesuśowe wótre šlowo tak abo hinaf wjerczicz: „Sctoz njehidzi swojeho nana a maczet a žonu a džėczi a bratrow a šotry, k temu tež swoje žiwjenje, tón niemóže mój wuczobnik bycz.“ Še swjatej šhutnosczu dyrbimj wschitko wot naš wotdžeržowacz a s pucz rumowacz, sctoz nam sadžewacz chze, to dopjelnicz, k czemuž naš nasche śwedomnje wola, a nješewowacz na druhich lubnyh człowjekow, hdyž so kaž puta wokoło naschich nohow šawija. Šrecz, do prėdka! — tu rėka.

Alle kaž dyrbimj tu po naschim mišchtru czinicz, potom tež hišcže w drugej wězny. Wy so wotrjez mőzemy a šmėny nascheje šandzenoscže a lubnyh człowjekow — ale bjes hnėwa, jenož hluboko šrudženi we wutrobje, bjes šlych šlowow, bjes šwady, kotraž šašonamakanje a wujednanje tak czejte czini. Šdyž tež bjes wscheho džiwjanja na druhich to jenož czinimj, sctoz našcha wėra wot naš žada, našcha wutroba dyrbi wotewriena štač wschitkón czaš. Potom so drje tež pomalu sašo nowy swjast mjes našchimi a nami šwježe. Štara lubosc so sašo wróczi, haj, je pschisporjena psches to, so šmy swój kónz tola dozpili, powyšchena psches kėžbowanje jeneho psched druhim.

Šdyž nětko hišcže ras wschitko do jeneho šepšchimamy, potom dženknišchi tekst naš wucz, so tež wėrnu swójbnu lubosc pschezo bjes wojowanja dostacz niemózesch. Šakle hdyž je psches wojowanje a šnano tež psches džėlenje na šhwilu šajšchla, potom budže wysšchsa, wobštajnišcha. Šctoz šebi nješwaži, psches tajke wojowanje pschėncz a czini s luboscže k swójbje, sctoz pscheczimo jeho śwedomnju dže, tola to namacz njebudže, sctoz pyta, a swój wopor podarmo pschinješe. Drušny njebudza jeho kėžbu mēc, ale jeho na wschėch bokach wobmjesowacz. Wón šam njebu to, sctoz mohł a dyrbjal bycz, jeho śwedomnje jeho wobškorzuje, a tak budže jemu hušto došcz jeho šamšna luba šwójba k heli. Šamjen.

K. w L.

Pola šlótніка.

Š jenemu indiskemu šlótnikej jedny dženi bohatty Šendželczan pschidže a jemu swójbnu pychu swojeje maczerje pschinješe, kiž bėsche s najlėpscheho šlota džėłana. Š nijeje dyrbjesche so Wóža martra šlecž, kotruž mėsescche potom jena mišionska žyrkej jako dar dostacz. Šo tym, so bu žadne šloto štarobliwje wotwažene, so džėlo pschedewša a hacž na najlėpje wuwjedže. Nětko šhotowjenu Wóžu martru na šlotowahu položichu, so by so jejna czejškosz pruhowala. Š swojemu najwjetšchemu špodžiwanju mišchtr psche tym widžesche, so bė wona czejšcha, dylzi prjedawšcha šlótna pycha.

Njemožesche febi nětko bohaty poručet lohto myšlic, so je wón
f lečzu město dobrego šlota schpatnišchu mjedžisnu wužił?

Mištr fwojich pomoznikow hromadu swola a so prascha:
„Kotry wot waš je něšto f šlotu pschipołožil?“ Žadny f nich
nochzysche něšto wo tym wjedzic. Wuczomnik pak, wobroczeny
hinduski hólczez, se struchymaj woczomaj psched fwojim mištrom
stejesche, kotryž so jeho wótrje praschesche: „Što by ty činil?“

Tón fwoju głowu posběhnyschi praji: „Ach, ja mējach
hisčezje jedyn stary šlot, tón bym stradžu do schtrějnika czisnył.“
„Čehodla to činjesche?“

„Sa chzych“, tak hólczez se fwečatymaj woczomaj snapsche-
czimi, „ja chzych, so by so sbóžnik hisčezje wo něšto po-
rjetischil.“

F.

Shtyri spěwki sa džeczaze wutrobny.

(F. Wiedemann.)

Goležyna kolebka.

(Słóš: D Tannebaum. —)

D kolebka, o kolebka,
Ty wostanjesch mi luba;
We tebi ležach džeczatko,
Ach, tak čaš rucze minje so!

D kolebka, o kolebka,
Ty wěsch mi wjele pojdacz:
Kak bym so fmyjala, płakala,
Mi jandžel bě sa pěstona.

D kolebka, o kolebka,
Ty by tež wuflyšchala,
Kak maczeška je spěwala,
So bych ja czishe wufnyla.

D kolebka, o kolebka,
Ty by tež wohładala,
Kak macz mje rjenje koschesche,
Mi byly f wóczlow trějesche.

D kolebka, o kolebka,
Ja chzyla rad' tak wostacz,
Kak ležach junu we tebi
Tak pózczitwa we wutrobi.

Luboscz f mamzy.

(Słóš: Kommt a Bogerl —)

Luba mamka, nětk w fmerkach
Safwecz lampku mi ty,
Satep do fhachli rucze
A byt fe mni so ty.

Luba mamka, twój lubuschf
Něšto w wutrobje ma;
Chzu-li tebi to prajicz,
Dha wschaf njemóžu ja.

Luba mamka, so pokhil,
Dleje njewutrajn,
Mi tak styskno je sašo,
Duž nětk wurzez wscho chzu.

Luba mamka, mje hubluj,
Sašo wofoschej mje,
Nětk czi praju, twój hołbit,
Kak ja lubuju cze!

Wboha fytotka.

(Słóš: Kommt a Bogerl —)

Wokol' wječzora hólczka
Ssedzi pschi rěczy tam;
Głada płakajo f njeby,
A hwědnym wyškoszczam.

Pschindže jandžel nětk czishe,
Ssydnje dele f nej so:
„Lube džeczjo, ach praj mi,
Čzomu rudžisch ty so?“

„Wješle nimam wjaz' tudy,
Ssym wschaf fytotka ja,
Moji lubi tam horkach
Wschitzn pschewwaja.“

Běsche jandželej žel jej',
Njednje: „Rhudžinka, wjedž:
Tutje sašo cze widžu,
Potom boloscz je precz.“

A wón sašo je pschischol
A hólczy žarowazej,
Ze ju do njebeš donješf
A mamzy njebozcziczkej.

Wótzny dom.

(Słóš: So leb' denn wohl —)

Džež wjeska w dole fwoj kónz ma
A mlyn pschi rězy klepota,
Tam steji w lešnej sahrodzy
Mój luby domik nanowny.

Tam pufotatej wutrobje
Mi w polnej fwernej' lubosče:
Mój nant a moja maczeška;
Kak jeju byn tak lubo ma!

Tam steji moja kolebka,
Tam přenju paczet wutnjech ja;
Tam wješele bym poskafal,
Tam přeni fón je mi so džak.

Duž njedam ja hród najrješchi,
Esam ja hród krašny, kralowski
Tu lubu fhěžtu wote mnje:
Dom wótzny jenož jedyn je.
Surij Bróšf.

Kak Bóh wopacznu pschibahu khosta.

Pšched dleje dyžli sto lětami bě w Barlinje bohaty pjeatšf
mištr žiwny, kotremuž Balthasar rěčachu. Wón bě we fwojim
džežle wjele sboža měł a tež wošebje pscheklepany a mudry był.
S čašom bě febi zyle duschne samoženje hromadu spjeł, tak so
móžachu jeho bohateho muža mjenowacz. Kak pschiblowo praji,
pschindže appetit pschi jědži. Mištr Balthasar f tym spofojom
njebē, štož bě febi nahromadžil, ale chzysche hisčezje wjele bohatschi
byč. To wschaf by f pilnosczu a mudroszczu pschi fwojim wunješ-
nym rjemješle dozpicz mohł. Tola wón chzysche fwoje samoženje
na wjele lóžsche a pschihodnische wašnje powjetschic. Duž fwoje
pjeatšfwo ja dobru płaczisnu pscheda a sapoczja lichowacz, fwojim
fobuczlowješam, kotrychž nusa czischesche, ja nimo mery wyšofu
dañ pjenješ wupožczuju. To wschaf žane čezne a wjele mjenje
fcheszczijanske džeko njebē. Tola ja tym so Balthasar we fwojim
fwešomnu njepraschesche. Sswětny šloty bě jemu wjele lubschi hacz
bohobojasnoscz a pózcziwoscz, f kotrejž so człowjeł, kaž wón čašo
wufmēchuju rjekny, nashczic njemóže.

Balthasar so se fwojim masanym a bjesbóžnym lichowanjom
lěta dolho se sbožom a wulkim wužitkom nakładowasche. Wón na
stajnoscz pjenješ wupožczomasche, ja kotrejž dyrwjachu fhudži ludžo,
kotiž běchu febi je počžili, dwoju a troju dañ płaczic. Šeho žana
nusa, žane hubjensstwo njepohnu. Šeho šymneho wostajichu horze
byly a próštwy njesbožownych, kotiž so f njemu wo fmilnoscz
wolachu. Wón nicžo njewjedžishe wo sbóžnej wješkoscz, kotruž
dobroczeška luboscz dawarjej pschihotuje. Wón jenož požadanje
fnajesche, pschezo wjazy a wjazy pjenješ drapacz a kopicz, a so
jenož wješesche, hdyž móžesche febi w fwojej komorje ja samf-
njenyimi durjemi fwoje šloto a flěbro wobhladowacz.

Tola karan tak dolho f wodže dže, doniž so njerosraš.
Mištr Balthasar žaneje mery nješnajesche a fwojim njesbožownym
dolžnikam tak-rjez kožu pschi žiwym czele psches wufchi scžaha.
Komuž bě ras wupomhał, temu wěsče wjazy tuł njeroszczesche.
Njemóžesche pak hinał byč, so fhudži ludžo, kotrychž bě wuzhzał a
wuczahnył, to wschudže powjedachu. Tak so sta, so licžba tych,
kotiž pola njeho pomoz pytachu, džeñ a bóle wotebjerasche. Druhdy
so džeñ a měkaz miny, so so nicšto ja pjenješami njepraschesche.
A štož so hisčezje f njemu wobroczi, bě hižom tak wofhudžil, so
so f nim nicžo abo tola jara malo sašlužic hodžesche, abo wón
f tym pscheklepanym a bjesfwešomnym ludžom fluschesche, kotiž
febi na to njemyšla, dostate pjenješ wróczic, a kotiž wjedža f ko-
fudlow lichownikow wupjerchnycz. S krótka, lichowanje f čašom
pschezo hubjenscho džesche, a Balthasar febi podarmo głowu lamasche,
tak by jo sašo posběhnycz mohł.

Sfónčnje po dolhim myšlenju a pytanju bě bjesfwešomny
człowjeł, kaž mēnesche, prawy pucz namafal. „Dolho došč“ —
wón pschi febi praji — „by so drusy ludžo f mojimi pjenješami
žiwili. Nětko chzu febi tež ja ras zuse pjenješ počžic a febi
f nimi dobył pytacz. Mi njebudže czežto, tu a tam ja nišku dañ

pożyczonku sczinić. Schtóż pał cze pjeniesy wote mnje męcz, dyrbi mi sa to dwoju dań dacz. Móźno, so zuse pjeniesy mi wjazy sboża pschinjesy. A schtó wé, kał móžu wéz drubdy ł swojemu dobnytkej swjerczeć!" Wón ńo worakawje pofmëwasche, hdnż tele słowa praji, a bė wėscze hiżom paduschnu myślíčku wumyślil, kotruż, każ nasche powjedańczo pokaże, tež pschidżiŕcho wuwjedże.

Balthasar bė swoje pjekarstwo mlodemu cźłowjetej pschedał, kotryż bė pola njeho wufnył a pschidżiŕcho wjele lėt jako pomoznik dźłal. Miŕchtr Herman — tał wón rëfascze — bė sprawny a pilny muž. Napŕscheczo ńwojim wotebjerarjam bė pscheczelnivy a swólnivy a jim ł dobrym polnoważnym pjeczwowm poŕkuzowasche. Zehodla mējescze tež wjele pschistupa a bė ńo ł czařom lhětro wobohacził. Nasch lichowar bė ńebi jeho sa pčeni wopor wuhladał. Nas ł Hermanej do domu pschidźe a ł nim jara rjenje wo wjedrze a dźele, wo nowinkach a drubich waznych wëzach rëczescze. Hdnż chynsche ńo skónčnje sańo wotřalicz, ńwoju próstwu pschednjeŕe. Wón powjedascze, so je runje wo wustosczech, dofelz žanych pjenies doma nima, a proschescze pjekarja, so by jemu na tji dny polsta dukatow poźczil. Młody cźłowjet ńo njekomdżescze, ńwojemu prjedawŕchemu miŕchtrej a hospodarzej ł woli bycz. Wón ńo tež nad próstwu bohateho muža njedžiwasche, dofelz wjedżescze, so ńwoje pjeniesy lënje doma ležo nima, ale hladasche, so by je tał bórŕy hacz možno na dań dał. Wón wschał bė tu a tam wjele ŕtych a hórŕich rëczow a ńwarjenjow wo lichowarju ńlyŕchał. Tola wón bė dobroczivy a duschny cźłowjet, kotremuż ńo ženje njepodobasche, wo ńwojim bliźŕhim nęŕŕto ŕte myślíč abo rëczecz. Wón mënjesche, so ńu ŕte powjescze, kotreż ńo wo lichowarju powjedaju, pschehnate, a bė pschewëdčenty, so je sawiscz a njedżatownoscz teŕame wumyślila a roŕŕchërika. Wóbla teho bė jemu bohaty muž doŕcz wëŕty. Duż hndom žadane polsta dukatow pschinjeŕe a je psched miŕchtrom Balthasarom na blido naliczi. Nježadasche ńebi ani dołżneho wopisza wo poźczenych pjeniesach, kotreż mējescze sa nękotre dny wróczzo dostacz. Miŕchtr Balthasar pał rjane ŕłote, je spodobanjom ńo ńmëjtotajo, do ŕaka tynny a bórŕy po tym dom wopuschczi, hiŕchcze juntrócź sprawnemu Hermanej ńlubiwŕchi, so poźczonku sa dwaj abo tji dny ł wëstosczu wróczzi. Hdnż bė lichowar sańo doma w ńwojej cziŕej ŕtwicžy, wón ńwëłnym ŕłotym, so by ńo nad nimi ŕadował, pschezo sańo psches nahrabne porŕty łulecz dawasche. Wotom polsta dukatow wa a je do ńwojeho połneho pjenieźneho łaschcza połožzi. Wëto sańo sapraňnywschi a łaschcz derje ŕamłnywschi, łhwilu w myŕlach ponórijeny ŕedżescze. Tele pjeniesy bė ł najwjeticzej lohkosczu a bjeŕe wscheje prózy ŕa-ńkužil. A w nim ńo paduschne wotmyŕlenie pschezo bóle a bóle wobtwjerdzi, so je dobrowólnje sańo njewuda.

Bliźŕche tji dny bęchu ńo rucze minyke. Balthasar ńo njedžiwajo ńwojeho ńluba pola ńwojeho wëriczela njepořasa. Też ŕchwórtly dżeń sańdže a miŕchtr Herman ńwoje pjeniesy njedosta. Suma bė sa mlodeho sapoczërja doŕcz wyřoka a wón ju dlėje parowacz njemóžescze. Też bė móžno, so jeho ŕtary miŕchtr doma łhory ležescze a ł najłępschej wolu ł njemu pschidżi a pjeniesy wotedacz njemóžescze. Duż ńo na pucz nastaji, so by jeho wopytał. Hdnż ł jeho domej pschidźe, bęchu łhěžne durje ŕawrijene, duż dyrbjesche ńo, wëz njewobŕarawŕchi, sańo domoj podacz. Na drubi dżeń ńo jemu hinał a lępe njeseńdže. Durje bęchu a wostachu ŕawrijene, tał jara hacz tež Herman sa nimi łchafesche a do nich łlepasche. Skónčnje wot jeneho ńuřoda ŕhoni, so je lichowar hiżom wczera wotjěl. Wón ńebi to na žane waschnje wujaknicz njemóžescze, dyrbjesche pał ńo ł teje powjesczu ŕpokojicz a ńo sańo domoj wróczzi. Sańo ńo tydżeń miny, a ł kóžnym dnjom w nim ŕtrach a njewëstoscz pschidžerascħtaj. Skónčnje raŕ rano, hdnż mējescze ńwojeho dźela dla nęhdže hicz, ńwojeho nęhduscheho miŕchtra jëtka. Tutón na Hermanowe

praschenje wotmolwi, so je ńo haŕle wczera wjeczor wot ńwojeho puczowanja wróczil. Sprawny pjekar, kotryż ńebi hiŕchcze na niczo ŕte njemyŕlesche, ńo sa lichowarjowym derjemëczom praschescze, dale sa jeho puczowanjom a žyłe na pořledł sa ńwojimi polsta dukatami. Rał pał ńo wón nastřoża, hdnż Balthasar ł křótkimi a křytnymi słowami wotmolwi: „Dyrbju ńebi tutón ńkupy žort se wschej łhucnosczu łasacz, dofelz ńym wam, każ bęch ńlubil, pjeniesy łseczi dżeń ŕprawnje nasad placzil.“

Młody miŕchtr, kotremuż ńo hiŕchcze pschezo wo jebanŕtwje njedžijesche, praschescze ńo: „Hdže a komu dħa łcze je wotedali.“

Wón njemóžescze a nochynsche ńwojimaj wuschomaj wëricz, hdnż lichowar ŕymnje a njehańbicžiwje wotmolwi: „Esyn dźe je ńam ńam do rułi dał a to w tej ńamej hodžinje a pschi tym ńamym bliđže, hdžecz ńym je wot wař dostal.“

Tale nimo męry wulka njehańbicžiwoscz ŕprawneho pjekarja jara ńlubofo roŕhori. Wón sawoła: „To je njekničomna łza. Wot tamneho dnja hacz do dženřa wař je žany wóczłom wuhladał njeřym, wjele mjenje ńym wot wař pjenieźka dostal. Sa to je wschehowëdomny Wóh mój ńwëđł!“

„A ja“, ŕnapŕscheczimi Balthasar, „móžu kóždu hodžinu a psched kóžnym ńudom ńwjatu pschigahu wotpołozicz, so ńym wam pjeniesy w prawym czařu do domu pschinjesł a do rułi dał. To wschał njeřym pschedwidžal, so ńebi tałke jebanŕtwo wumyŕlicze, hewał budžich ńebi wo ŕaplaczenu wopiřmo napisacz dał. To by mi rjenje był, hdy bych dołh dwóžy placzicz dyrbjal!“

Wobaj pschezo wóťischo na ńo wolascħtaj. A hdnż skónčnje Herman ńwojeho prjedawŕscħeho miŕchtra jebaka a ńlępza mjenowasche, ńo Balthasar, kotryż bė hacz dotal lhětro ŕymnocřejny wostał, na ŕdacze roŕŕobi a roŕnjemdri. Wón tał wóťje sawoła, so nimołhodžy lud jeho ńlyŕchescze: „Rał móžecze ńebi myŕlicz, so cħzu wař wo wasche křošŕli ŕjebacz? Bohu dźak, mam drje ŕto křocz wjazy a ńo sa tałku mału ŕumu praschecz njetrjebam. Mochzy přecz, so ńym ńebi tehdy polsta dukatow poźczil. Tola ńym je wam jako sprawny muž w postajenym czařu wróczil. Ežehodla ŕpřtače to ŕapřewacz, hdnż ńym wam tola ńam pjeniesy do rułow dał? To je njekħmaniŕtwo, so cħzecze ńo na tał njehańbicžiwje waschnje wobohacžicz. Wŕ dyrbjeli ńo hańbowacz, hiżom tał saħe jebacz a łhacz. Ale ja, miŕchtr Balthasar, ńebi to łubicz njedam, ale cħzu wam pořacz, so mam włohy na ŕubach!“ E tutymi słowami wón roŕhorjenty psches lud dźescze, kotryż bė ńo połny wczipnoscz wołoko ńo wadżazeju mužow ŕestupał, a ńo wotřali.

(Pschidhodnje skónčjenje.)

Wschelake ł bliska a ł daloka.

— Sapoczatł dezembra ńwjeczi łnjész ŕarał Ryczet w Delnim Wujeŕdže ńwój 50 lętny łastojńŕŕi jubilej.

— Woboczne ŕynody w Schlesŕscħej bęchu na ńłownu ŕynodu namjet ŕtajiłe, so mël ńo reformazijski ńwjedżeń tež wot ŕtata jako žyly ńwjaty dżeń wobhladowacz. Tónle namjet wyschnosczzi pschepodacz je ńo ł wobżarowanju ńłowna ŕynoda ŕarjella.

— W Woigtlandsŕej je czeźke ŕemjerženje było, ńamo w Draždžanach ńu ŕtorŕi pynycz byłe. W Brombachu ŕtachu ńo sa dżeń nęhdže 100 ŕtorłow. W nozy w 3 hodž. buch u wobhłerjo je ŕpanja wubudženi. W Zwoczje ńu ńo murje a łęcchi pulke a wotłnowe ŕchłenzy buch u roŕbite.

— W žrłwinski domje w Miŕchnje, kotryż ńo ponowjuje, ńu ńo sańdženy tydżeń w pschitomosczzi křala a křalowskeje ńwójby nowo ŕwonny pořwjecžile. Přëdowanje mējescze łnjész wyschŕchi dwóťŕŕi přëdatł Ačkermann ł Draždžan.